

✧ SANDY BARKEROVÁ

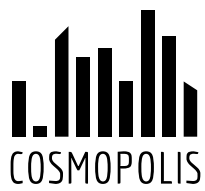
Noc v Paříži

„Tohle je moje nejmilejší
kniha od Sandy Barkerové.“

✧ JULIE CAPLINOVÁ ✧

COSMOPOLIS

SANDY BARKEROVÁ

Noc v Paříži

Přeložila Jana Drápalíková

Copyright © Sandy Barker 2020

Sandy Barker asserts the moral right to be acknowledged as the author
of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Jana Drápalíková, 2025

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Cover design © HarperCollins Publishers Ltd. 2020

Cover illustrations © Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-5588-0

Pro mou milovanou, skvělou a úžasnou sestřičku Vic

První kapitola

„Strašně jsem to podělala.“
„Taky ti přeju dobrý den.“ Z iPadu na mě vykoukla moje sestra Sarah, jen nos měla větší než ve skutečnosti.

„Promiň, *ahoj*,“ opáčila jsem. Byly jsme sestry a zároveň nejlepší kamarádky – nemohly bychom tedy v krizové situaci zdvořilosti jednoduše přeskočit? A tohle *byla* krizová situace.

„Takže jak jsi to podělala?“ zeptala se a obrazovka najednou zbělela.

„Ty jsi mě někam položila?“

„Ano.“ Její tvář se na chvíli sklonila nad obrazovkou. „Skládám vyprané prádlo.“ Položila iPad na postel a poskytla mi tak krásný výhled na strop. „Promiň,“ dodala a její tvář se opět ocitla mimo záběr.

„To je v pořádku. Nedělej si násilí.“

„Takže k tomu, jak jsi to podělala... Povědej,“ pobídla mě znovu.

„Vyspala jsem se s Alexem.“

Zase se přede mnou zjevila její tvář, zřejmě narovnala iPad. Tázavě na mě zírala a mezi obočím se jí vytvořila vráska. „Promiň, cože? S Alexem?“

„S mým spolubydlícím,“ odpověděla jsem na rovinu.

„Aha, s Alexem. Takže vážně existuje.“ Zašklebila se, očividně spokojená sama se sebou.

„Ha ha, moc vtipné.“ Sarah mě před několika měsíci navštívila, když se vrátila z dovolené v Řecku. Seznámila se s mojí spolubydlící Jane, ale Alex tam ten týden nebyl, takže Sarah připadalo velmi vtipné žertovat o tom, že ve skutečnosti neexistuje. Věřte mi – a také mým intimním partiím –, že je opravdu skutečný.

„Co se tedy stalo?“ Nechala prádlo být, pohodlně se usadila a opřela se o čelo postele.

I já jsem se pohodlně uvelebila mezi polštářky na sedačce. Od toho Incidentu (všimněte si toho velkého počátečního písmena) uplynuly už dva dny a čtrnáct hodin, ale teprve teď jsem byla konečně v bytě sama a měla jsem první příležitost podat sestře podrobné hlášení. Do této chvíle jsem dělala, že se nic nestalo, a myslím, že to byla velmi působivá ukázka mého sebeovládání a schopnosti uchovat tajemství.

„Vlastně nic, o čem bys ještě neslyšela. Taková běžná věc. Jane šla ven. S Alexem jsme zůstali doma. Objednali jsme si domů indické jídlo a otevřeli jednu či dvě lahve vína, *a...* skončilo to opileckým sexem na gauči.“

Zašklebila se. „Cože? Na tom, na kterém jsem spala?“ Zatvářila se, jako by právě ucítila něčí prdy.

„Ano, Sarah, *přesně* na tom. Na gauči, na kterém právě sedím. Nebylo to ale tak, že bychom měli sex a *potom* jsi na tom gauči spala. Byla jsi tady už před celými věky. A kromě toho, uklidili jsme po sobě.“ Zděšený úšklebek na její tváři byl nyní ještě zřetelnější. „Podívej, soustředíš se na úplně špatnou věc.“

„Promiň,“ omluvila se. Jen jsem nad tím mávla rukou. „A jaké to bylo?“

„Co?“

„Ten sex.“

„Byl to *opilecký sex* na gauči. Co *myslíš*, jaké to asi bylo?“

„Aha. A co teď?“

Dobrá otázka. Chtěla jsem, aby se nedělo vůbec nic. Chtěla jsem se druhý den vzbudit, jako obvykle prohodit pár obvyklých zdvořilostí u čaje a kávy a pokračovat ve svém životě. *Nechtěla* jsem, aby na mě Alex vrhal zamilované pohledy nad toustovačem a pak mi vyznal věčnou a nehynoucí lásku.

Ano, to se opravdu stalo.

„No, vrátili jsme se každý do svého pokoje a já jsem upadla do vínem navozeného kómatu. Když jsem se vzbudila, čekal na mě v kuchyni s hrnkem čaje a zvláštním výrazem ve tváři. Vzala jsem si čaj a on spustil monolog o tom, že je do mě zamilovaný – prý vždycky doufal, že mezi námi k něčemu dojde, a chce, abych se seznámila s jeho mámou.“

Sarah vykulila oči a trochu pootevřela ústa. Úplně stejná reakce jako ta moje v kuchyni před dvěma dny. Zkřivila tvář. „Do hááááááje,“ řekla pomalu. Neuvědomila jsem si, jak moc se to slovo dá natáhnout.

„Přesně *tohle* jsem si pomyslela. A pořád si to myslím.“

„Takže tipuju, že k němu necítíš totéž?“

Místo odpovědi jsem si odfrkla. Nemohla jsem si pomoci – vyšlo to ze mě naprosto mimovolně. „K *Alexovi*?“ zeptala jsem se, jako by už to jméno samotné dostatečně vyjadřovalo, jak směšná byla její otázka. Moje sestra Alexe samozřejmě nikdy nepotkala, tak jak to měla vědět? Povytáhla levý koutek úst. Blbost, ve skutečnosti se uštěpačně ušklíbla. „Promiň,“ zamumlala jsem. Pokrčila rameny a hned mi odpustila – *tohle* byla jedna z věcí, které jsem na své sestře milovala.

„Jde o to... ano, je roztomilý, takovým tím britským způsobem, něco jako podsaditá a střapatá verze Andrewa Garfielda, ale ve skutečnosti mě *nepřitahuje*. Navíc je docela fajn, ale takový nudný. Pořád mluví jen o své práci – děsná nuda – a o své nejnovější vášni – tomu neuvěříš – o virtuální realitě. Potom, co jsi odjela, si k tomu dokonce pořídil do pokoje kompletní vybavení.“

„Páni! To zní skvěle.“

„Posloucháš mě vůbec? Není to skvělé. Kromě toho jsem si to vyzkoušela a udělalo se mi špatně.“

„Aha.“

„Každopádně se před ním schovávám.“

„A jak ti *to* jde?“

„Zatím docela dobře. I když včera v noci jsem na něj málem narazila, když jsem se vzbudila a šla na záchod.“ Viděla jsem, jak jí cukají koutky, a pak se neovládla a rozesmála se. Hned nato jsem se rozesmála i já.

„Ty jsi pako,“ vydala ze sebe s námahou a konečně se ovládla.

„Ano, díky, já vím.“

„A jak to plánuješ dál? Budeš se tiše plížit po bytě a doufat, že na sebe nenarazíte, až si půjdeš vyčistit zuby?“ Bylo vidět, že se tím baví.

„Vlastně ne. Přihlásila jsem se na zájezd.“

Vypadala, že ji to zaujalo. „Zájezd?“

„Ano. Během prázdnin. Odjíždím v sobotu. Je to... no, je to zájezd s agenturou Ventureseek.“

Nechala jsem své odhalení chvíli viset ve vzduchu.

Pro Ventureseek pracovala Sarah před deseti lety jako manažerka zájezdů. Podělila se se mnou o všechny úžasné, ale i hrůzostrašné detaily, takže jsem měla docela dobrou představu, co mě čeká. Co jsem ale nevěděla, bylo to, jak zareaguje.

Zřejmě na mě bude mrkat a střídavě otevírat a zavírat ústa jako vylovená zlatá rybka. „Promiň, cože? Chystáš se na *ventureseek*?“ Název cestovní agentury použila jako obecné podstatné jméno.

„Ano,“ odpověděla jsem a neustoupila ani o píd. Mimo chodem, nemám ponětí, co je to píd, a to jsem učitelka, ale ať už je to cokoli, stála jsem si na svém. Navíc jsem za zájezd právě vysolila nevratných jedenáct set liber.

Zamračila se. „Vždyť jsi tvrdila, že na takový zájezd bys nikdy nejela. Výslovně jsi řekla, a to si pamatuju úplně přesně, že takové zájezdy jsou pro ožralé chuligány a idioty, kteří se neumí zorientovat v Evropě sami. Říkala jsi, že bys *nikdy* v životě na takový zájezd nejela – *nikdy* v životě. Vyjádřila ses dost jasně.“

„Ano, já vím.“

„Takže co se stalo?“

„Zpanikařila jsem,“ přiznala jsem napůl rozhodně, napůl defenzivně.

Chvilí mlčela a potom pokrčila rameny. „Hm. No dobrá. Takže odjíždíš v sobotu?“

„Ano.“

„A který zájezd to je? Myslím tím na jak dlouho?“

„Dva týdny, patnáct zemí nebo tak nějak.“ Přikývla a viděla jsem, jak přemýšlí.

„Takže Paříž, *château*, Antibes, Florencie, Řím, Benátky, Lauterbrunnen, Koblenz a Amsterdam. Správně?“ Sakra, byla dobrá. Uplynulo už deset let, ale ona si stále pamatovala itinerář dvou-týdenního okružního zájezdu po Evropě.

„Hm, myslím, že ano. Zní to správně.“ Znovu přikývla.

„Super. Určitě si budeš chtít přibalit pár věcí, které nemáš na seznamu.“ A hned se proměnila v mou starší sestru, a tak jsem

vytáhla tužku a papír, abych si zapsala, co mi nadiktuje. Zasvěcené informace neodmítnu.

O dva dny později, absurdně brzy ráno – v sedm hodin – jsem stála na chodníku před velkým hotelem v centru Londýna mezi pobíhajícími turisty vlekoucími svá zavazadla. Zírala jsem do mobilu a znovu si četla potvrzující e-mail k zájezdu, ve kterém byl uveden i jeho kód. Podívala jsem se na řadu stejných autobusů – napočítala jsem jich osm – a opět na kód zájezdu. Jak jsem měla vědět, který je ten můj?

„Ahoj. Můžu vám nějak pomoci?“ ozval se po mé levici přátelský hlas s australským přízvukem. Zvedla jsem oči a uviděla asi pětadvacetiletého muže v košili s logem Ventureseek vyšitým na kapse.

„Ehm, ano, prosím. Nejsem si jistá, který autobus je můj. Tady je kód mého zájezdu,“ ukázala jsem mu displej. Zvláště natočil hlavu, aby si ho přečetl.

Potom zvedl zrak a podíval se mi do očí. „Máte štěstí. Je to můj zájezd. Jsem šofér – Tom – a tohle je náš autokar.“ Ukázal na nejbližší autobus a já si v duchu poznamenala, že mu mám říkat „autokar“. „Vezmu vám to,“ nabídl se a ukázal na můj kufr. Podala jsem mu rukojeť, zkušeně ji zasunul a kufr vložil do nákladového prostoru autobusu. Pardon, *autokaru*. Když se otočil, ukázal na koženou tašku, kterou jsem měla přehozenou přes rameno. „Tu si necháte u sebe.“

„Výborně. Děkuju.“ Když už jsem tedy vyřešila tu záležitost se správným autokarem, moje mysl se přesunula k nezbytné dávce kofeinu – bez ranního čaje jsem téměř nepoužitelná a na to, že

byla sobota, pro mě bylo nesnesitelně časně ráno. „Ehm, nevíte, kde bych si mohla dát čaj?“ Potřebovala jsem i čurat, ale to jsem mu nehodlala říct.

„Tamhle uvnitř je kavárna. Mají docela dobrý čaj.“ Ukázal na hotelovou halu a vzápětí se podíval na hodinky. „Máte asi pětadvacet minut.“

Náhle jsem dostala nápad. „Můžu si vzít čaj do autokaru?“ zeptala jsem se trochu přehnaně pyšná na to, že jsem autobus nazvala správně.

„Samozřejmě! Ale jestli ho rozlijete, budete muset autokar uklidit,“ odvětil s kamennou tváří. Nebyla jsem si jistá, jestli to myslel vážně, dokud se mu po tváři nerozlil úsměv. „Dělám si srandu.“

Několik dalších lidí už na něj čekalo se svými kufry, a tak jsem se vytratila. Našla jsem toalety, pak jsem si koupila čaj a obrovské lepkavé brownie. Obvykle si na sladké k snídani nepotrpím, ale jedinou další možností byl šunkovo-rajčatový sendvič, který měl nejlepší časy už za sebou, nebo unavený croissant. Odpoledne jsem měla být v Paříži, na dobrý croissant si klidně můžu počkat.

Když jsem vyšla z hotelové haly, autokar už se plnil. Nastoupila jsem a pevně svírala svůj čaj. Prošla jsem uličkou a několik očí se ke mně s úsměvem zvedlo. I já jsem se usmála a pokračovala dál, přitom jsem minula pár volných sedadel u uličky.

Možná byste to do mě neřekli, dokonce ani kdybychom se setkali osobně, ale já lidi nemám moc ráda. Nevadí mi moji přátelé či rodina nebo několik málo kolegů, se kterými pracuju, ale cizí lidé a davy, a vlastně většina lidí obecně, mě iritují. Takže se jim vyhýbám. Víím, že je to chyba, ale díky tomu se ta extrovertní introvertka ve mně udržuje při smyslech.

Asi ve třetině autokaru jsem se dostala ke dvěma prázdným sedadlům. Sedla jsem si tedy k oknu a zasunula tašku pod sedadlo před sebou.

Napila jsem se čaje a zadívala se na brownie. Neměla jsem na něj chuť a přála jsem si, abych souhlasila, když se Jane nabízela, že mi na cestu připraví toasty. Byla vážně poklad a dovezla mě až sem. Pravda, auto bylo moje a dovolila jsem jí používat ho, když budu pryč, ale musely jsme vyjet v nekřesťanskou hodinu, už v šest – v *sobotu*.

Zabalila jsem brownie a odložila ho do tašky právě ve chvíli, kdy se v uličce vedle mě zastavila vysoká žena.

„Ahoj, je tohle místo obsazené?“ zeptala se s americkým nebo možná kanadským přízvukem.

Měla hezký, přívětivý obličej a tím se mi hned zalíbila – velmi vzácný jev –, a protože jsem věděla, že někdo si ke mně bude muset přisednout, odpověděla jsem: „Ne, je tu volno.“ Zasunula velkou tašku do úložného prostoru nad námi a s povzdechem se svalila na sedadlo.

„Bože, jsem ráda, že jsem to stihla. Přijela jsem rovnou z letiště.“

„Dnes ráno?“

Přikývla a blondaté vlasy ostříhané do krátkého mikáda si zasunula za ucho. Byly to takové ty přirozeně sluncem vyšisované blond vlasy, které křičí do světa něco o dobrých genech, a vy můžete jen zezelenat závistí.

„Jo. Právě jsem dorazila z Vancouveru.“ Přiletěla z jiné země a vydala se rovnou na autobusový – pardon, *autokarový* zájezd? Usoudila jsem, že asi nebude chtít poslouchat mé nářky o tom, jak jsem musela vstávat v pět ráno.

„Já jsem Catherine. Cat,“ řekla jsem místo toho.

„Louise. Lou,“ odpověděla.

„No, zřejmě je nám souzeno skamarádit se, Lou, neboť tvé jméno je i mé prostřední jméno.“

„Žertuješ.“ Zasmála se.

„Ba ne. Catherine Louise Parsonsová.“

„Louise Eva Janssenová.“

Podaly jsme si ruce, abychom tak formálně stvrdily naše začínající přátelství, a pak jsme v tichosti sledovaly, jak do autokaru nastupují páry i jednotlivci a také čtveřice Novozélandanů, kteří si hlučně razili cestu do zadní části autokaru.

Když procházeli kolem nás, vyměnily jsme si pohledy, pouze ten Louin říkal něco zcela jiného než ten můj. „Zdá se, že s nimi bude zábava,“ poznamenala vesele.

Mně se zdálo, že s nimi budou problémy. Ozvaly se ve mně učitelské instinkty.

Možná to ale bylo tím, že jsem se ve svých pětatřiceti ocitla na zájezdu pro lidi od osmnácti do pětatřiceti let. Co jsem to sakra provedla? Měla jsem si vybrat zájezd s Trafalgarem, tam bych byla nejmladší z celého autokaru. Strávila bych dva týdny cestováním po Evropě s lidmi ve věku mých prarodičů, kteří by mě obletovali a říkali mi „zlato“ nebo „drahoušku“.

Tu absurdní myšlenku jsem raději pustila z hlavy. Tenhle zájezd bude bomba, a než se vrátím do Londýna, Alex si uvědomí, že jeho city nejsou nic víc než jen hloupé pobláznění. Potom z nás budou zase obyčejní spolubydlíci, kteří se vídají jen občas a handrkují se leda o tom, kdo je na řadě s vynášením odpadků.

Velké červené číslice v přední části autokaru ukazovaly 7:26 a právě nastoupila atraktivní žena s hnědými vlasy po ramena, která přes hukot hovorů zvolala: „Dobré ráno všem.“ Celé osazenstvo okamžitě ztichlo, a to na mě udělalo dojem. Napadlo mě, jestli nebyla kdysi učitelkou – působila takovým dojmem.

„Jsem Georgina, vaše průvodkyně, a tohle je náš šofér Tom.“ Tom se na svém sedadle otočil a zamával nám. Zamávali jsme mu zpátky jako autobus plný školáků jedoucích na výlet. „Pokud *ne-máte* britský pas nebo pas některého z členských států Evropské unie a ještě jste se u mě nezapsali, pojdte sem dopředu, abychom mohli vyrazit včas.“

Měla jsem britský pas – *děkuju ti, tati, že ses narodil jako Brit* –, takže jsem zůstala sedět, zatímco dva lidé prošli kolem nás s pasy v rukou. Lou odpověděla na mou nevyslovenou otázku: „Zastavila jsem se za ní hned, když jsem přišla.“

„Aha, dobře. Víš,“ pokusila jsem se změnit téma, „tenhle zájezd jsem si koupila teprve před třemi dny – zřejmě poslední volné místo.“ Řekla jsem si, že pokud má být Lou mojí nejlepší kámoškou v autokaru, měla bych jí asi vysvětlit, proč tady jsem.

„Vážně? Já taky! No zřejmě ne poslední místo, rezervovala jsem si ho v pondělí – v pondělí západoamerického času –, takže vlastně před pěti dny.“

„Aha. To jsme asi jediné, nemyslíš? Míním tím rezervaci na poslední chvíli. Nepřipadá mi to jako takový typ zájezdu, který si většina lidí koupí jen tak z rozmaru.“

„Jo, asi máš pravdu. A proč sis ho koupila ty?“ zeptala se s důrazem na „ty“.

„Vyspala jsem se se svým spolubydlícím a ten se rozhodl, že se do mě zamiloval.“

„Aha. Ale ty do něj zamilovaná nejsi?“

„Správně. A ty?“

„Myslím, že jsem opustila svého manžela. Je alkoholik.“

Tak tohle jsem nečekala. Nezmohla jsem se na slovo, jen na slabé: „Aha.“

Stiskla čelisti, stáhla rty do tenké čárky a přikývla, vypadalo

to, že potlačuje slzy. Instinktivně jsem jí položila ruku na koleno a ona se nebránila. Náročné téma tak brzo po ránu.

Opět se před námi objevila Georgina. Zvedla mikrofon k ústům a autobus – pardon, *autokar* – se odlepil od obrubníku. Jeli-kož se už nemusela představovat, promluvila potichu hlubokým, hrdelním hlasem. „Dobré ráno všem.“

Opět jsme jako školáci odpověděli hromadně zpěvavým: „Dobré ráno.“

„Jak vidíte, jsme na cestě. Jízda do Doveru potrvá přibližně dvě hodiny, poté nastoupíme na trajekt do Calais – i s autokarem – a budeme pokračovat do Paříže. Tam bychom měli dorazit kolem páté odpoledne. Ubytujeme se v kempu a poté se opět vydáme autokarem na noční prohlídku Paříže, která se vám určitě bude líbit.“

Vyděšeným hlasem ze sedadla přede mnou někdo promluvil ne tak zcela šeptem k ženě sedící hned vedle. „V kempu? Řekla v kempu. Tohle je *kempovací zájezd*?“ Nakoukla jsem mezi sedadly a uviděla, jak horečně hledá ve svém mobilu, pravděpodobně potvrzující e-mail. „Panebože. Tak proto nám nařídili sbalit si spacáky?“ zasyčela. Poklepala jsem jí na rameno. Otočila hlavu a upřela na mě čokoládově hnědé oči.

„Ahoj,“ zašeptala jsem.

„Ahoj.“ Její spolucestující se také obrátila a připojila se k naší malé skupince.

„Není to kempovací zájezd,“ řekla jsem a doufala, že ji sebevědomým tónem hlasu uklidním. Tvářila se pochybovačně, a tak jsem jí to vysvětlila. „V kempu budeme ubytovaní v chatách. Ne ve stanech.“ Viděla jsem, že se trochu uklidnila, pak se otočila a opřela si hlavu o opěrku.

Její spolusedící se představila. „Já jsem Danielle.“

„Ahoj. Jsem Cat.“ Ukázala jsem na Louise. „A tohle je Lou.“ Ukázala na ženu po svém boku. „Tohle je Jaelee.“ Jaelee k nám znovu obrátila hlavu a s úlevou se na nás usmála.

Přestože jsme mluvily potichu, najednou jsem si uvědomila, že zbytek autokaru ztichl. Když jsem zvedla hlavu, spatřila jsem Georginu, jak na nás upírá pohled, který by dokázal přeměnit člověka na kámen. Jo, rozhodně je to bývalá učitelka. Musela jsem se ovládat, aby ze mě nevyletělo: „Promiňte, paňcelko.“

Jaelee a Danielle se otočily dopředu. My s Lou jsme se na sebe krátce podívaly a pak jsme se přikrčily za sedadly před sebou a snažily se potlačit smích. Možná ty zlobivé budeme *my*, a ne ti čtyři Novozélandané vzadu.

Georgina pokračovala ve své uvítací řeči. Celý plán cesty jsem znala od Sarah, protože jsem jí pomáhala vyladit k dokonalosti její úvodní proslov, když před lety dělala průvodkyni pro stejnou cestovní agenturu. Georgině to zabralo téměř celou cestu do Doveru a mluvila hlavně o logistice života na cestách s pětapadesátičlennou skupinou lidí. Většinu z jejího výkladu jsem nevnímala a raději jsem sledovala, jak se londýnský provoz a rušné ulice mění v zelenou kopcovitou venkovskou krajinu s idylickými výjevy ovcí a krav, líně se pasoucích ve výběžích.

Znovu jsem se začala soustředit, když jsem zaslechla: „Pojďme si říct něco o rozdílech mezi turisty a cestovateli...“ K této filozofii se hlásí i holky Parsonsovy, ačkoli Sarah ještě víc než já, protože je neohroženější, zatímco já mám tendenci považovat cestování spíš za prostředek k objevování dobrého jídla.

Podle této teorie cestovatel akceptuje odlišnosti každého nového místa, které navštíví, zatímco turista si na ně stěžuje a nadává, často v jednom kuse. Já jsem uměla ocenit rozličná místa, zejména jejich víno, pivo, sýry, chléb... no chápete. Na rozdíl ode

Noc v Paříži

mě a ostatních cestovatelů by zkrátka turisté měli raději zůstat doma a sledovat televizi.

V tašce mi zavibroval telefon, tak jsem ho bez přemýšlení vytáhla. Alex – ten den už potřetí. Na chvíli jsem pocítila výčitky svědomí, ty ale zmizely, jakmile jsem si přečetla jeho zprávu.

Budeš mi chybět.

Zhluboka jsem si vzdychla. Jak to, že to nepochopil? *Odjížděla jsem ze země*, abych utekla od té šlamastyky – *od něj* –, a aby se to všechno mohlo jednoduše přehnat. Odložila jsem mobil a neodepsala mu.

Takže ano, možná jsem byla cestovatelka, ale především jsem byla na útěku, uprchlice před láskou.

Byla jsem směšná.